

MOLNÁR BEÁTA

a tenger szaga

Barabás Andinak

– tengerillatú öblítőt vegyél!
– jó, de az milyen?

a tengerillat zöld és zajos, mint amikor
a gyerekek homokot szórnak a szemedbe,
de te csak mosolyogsz, hogy semmi baj,
és visszaadod az elejtett bálna alakú játékot.
a tengerillat fehér és halk, mint amikor
kicsapódik a só az úszógumikra,
a kiterített lepedők vizesek és gyűröttek,
és te sarkaddal karcolsz homokot a bokádra.
a tengerillat kék és kocsmahangos, mint amikor
egész este feltúrt ingujjal könyökölsz egy asztalon,
de nincs miről beszélgetni, inkább magadban
dúdolgatod a nyári angol slágereket.
a tengerillat fekete és néma, mint amikor
a csillagok ugyanolyan távolinak tűnnek,
mint a szomszédos kikötő fényei,
a hullámok tudtod nélkül beléd költöznek,
ha becsukod a szemed, hallod a belső morajlást.

gyerekrajz, kikötő nélkül

rajzoltam neked tájat felhőkkel: puhák és fehérek,
ha hozzájuk érsz, elered az eső lefelé
és összemossa a sátrakat.
azokat is én rajzoltam, háromszögű
mindegyik, pedig nekünk nem is olyan van,
a miénk iglu alakú, és ti, felnőttek
nem tudtok felállni benne.
a sátrak mellett vannak az autók,
azokkal jöttünk kirándulni, a miénk a piros,
hátról látszik a kipufogócsöve, elől a kormányja,
a csomagtartójában van egy úszógumi.
a sátrak elé szandálokat rajzoltam,
azokat le kell húzni, amikor bemegyünk a vízbe,
a víz hideg és sós, ha bemegy a számba, kiköpöm,
inkább kagylókat gyűjtök, megmutatom mindenkinek.
a parton emberek vannak, fekszenek a napozóágyakon,

van mellettük könyv és felfújható labda,
rajzoltam tengert is, most épp nem hullámszik.
vannak rajta hajók, két vitorlás és egy rendes nagy.
már csak egy kisebbfajta kikötő kellene,
de nem tudok kikötőt rajzolni.
hogyan kell kikötőt rajzolni?

nem baj, akkor majd elúszik a nagy hajó,
és találkozik a felhőkkel, megöleli őket,
ettől majd elered az eső, elmossa a sátrakat,
elmossa az autót is, a piros belefolyik a kékbe,
már nem látszik az úszógumi, a szandálok se,
az emberek elszaladnak, úgy félnek az esőtől,
hogyan nem is csukják össze a napozóágyakat,
és hagyják elgurulni a felfújható labdákat.
a fehér felhőkből sűrű pacák lesznek,
már nem puhák, látszik, hogy egyre nagyobb a vihar,
oldódik a só a tengerben, attól lesznek a hullámok,
a hullámokból lesz a szél, elfújja a vitorlás hajókat is.
lassan egyetlen színes folt lesz minden,
végül a felhőim is eltűnnek, mert mind eső lett belőlük.

mozdulatlanság

ha ráállsz a tenger szélére
lábujjaid lassan kikötővé duzzadnak
a köröm beékelődik a bőrbe
és kifehéredik.

